

I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of
an intelligent one.

MỘT VÍ DỤ GILLETTE

Về khoảng cách, lớp cải trang, và người đàn bà kiểm toán.

VÍ DỤ,

Giao tiếp xưa nay vẫn dựa vào một công thức riêng.

Ví dụ.

Hai chữ vô tội.

Hai chữ trông vô hại và nhã nhặn, nhưng lại có một lợi thế phi thường: chúng cho phép ta bước vào lãnh địa của người khác mà không cần xin phép.

Khi ai đó nói ví dụ, mục tiêu hiếm khi là chính cái ví dụ.

Mục tiêu là khoảng cách.

Vì người ta không thích thấy mình bị phơi ra trước một vấn đề. Không thích nghe tên mình gắn với một điểm yếu, một sai lầm hay một mâu thuẫn.

Nhưng họ hoàn toàn sẵn lòng ngắm chính những thứ ấy khi chúng thuộc về kẻ khác.

Thế là giao tiếp nghĩ ra một lối tắt tuyệt vời.

Đừng nói:

“Anh đang làm thế này.”

Hãy nói:

“Ví dụ, hãy hình dung một người đàn ông...”

Và lập tức hàng phòng thủ sụp xuống.

Người nghe đi theo câu chuyện.

Xem xét nhân vật.

Phán xét tình huống.

Có khi còn bật cười.

Mãi về sau mới vỡ lẽ.

Nhân vật ấy chưa bao giờ là ai khác.

Nhân vật ấy chính là người nghe.

Cái ví dụ chỉ là lớp cải trang mà thực tại khoác lên.

Những bậc thầy giao tiếp xưa nay đều biết điều đó.

Ý tưởng hiểm khi vào bằng cửa chính.

Chúng chuộng cửa hông hơn.

VÍ DỤ,

Quan hệ giữa người với người xưa nay vẫn sống nhờ ví dụ. Nhất là giữa đàn ông và đàn bà.

Đàn ông đã dùng chúng hàng thế kỷ nay.

Ví dụ, hãy hình dung mình sống bên biển.

Ví dụ, hãy hình dung mình gặp nhau sớm hơn năm năm.

Ví dụ, hãy hình dung mình dọn sang New York.

Ví dụ, hãy hình dung mình thuộc về nhau.

Không câu nào trong số ấy tả thực tại.

Chúng tả kiến trúc.

Những công trình tạm dựng bằng lời.

Những căn phòng nơi khả năng được phép bước vào trước khi bằng chứng tới.

Đàn ông mê những căn phòng ấy.

Vì tưởng tượng thì rẻ hơn xây dựng.

Trong tưởng tượng, dự án nào cũng chạy.

Chuyến đi nào cũng thành.

Người đàn bà nào cũng hiểu.

Kết cục nào cũng thuận lợi.

Rồi sớm hay muộn, thực tại tới.

Và thực tại thường tới trong hình hài một người đàn bà.

Người đàn bà thông minh thì lắng nghe.

Người đàn bà rất thông minh thì đánh giá.

Người đàn bà xuất chúng thì kiểm toán.

Và khác biệt ấy không nhỏ.

Một cuộc trò chuyện bình thường có thể sống sót qua đánh giá.

Một dự án có thể sống sót qua phê bình.

Một ảo tưởng thì không bao giờ sống sót qua kiểm toán.

Thường thì đó đúng là lúc người đàn ông thông minh phát hiện ra mình đang xây một tương lai hay chỉ đang trang trí một ảo mộng.

Câu trả lời đến rất nhanh.

Đàn bà hầu như bao giờ cũng tính tiền theo giây.

Không bao giờ theo giờ.

VÍ DỤ,

Hãy hình dung một người đàn ông bỏ ra bao năm dựng nên những lời giải thích. Chiến lược.

Kịch bản.

Mô hình.

Kiến trúc.

Cả những hệ thống được thiết kế cốt để thực tại trông có lý.

Rồi một ngày ông ta gặp một người đàn bà có trí thông minh vượt khỏi khuôn khổ của hệ thống ông ta đã dựng.

Không kịch tính.

Không hung hăng.

Chỉ tự nhiên thôi.

Nàng lắng nghe.

Quan sát.

Chờ.

Rồi hỏi một câu.

Một câu hỏi giản dị.

Loại câu hỏi khiến mười năm xây đắp trí tuệ sụp đổ trong mười giây.

Đến đó thì một chuyện khác thường xảy ra.

Người đàn ông thôi xây.

Các kế hoạch bỗng hết hấp dẫn.

Bản vẽ thành thừa.

Phép tính thành đồ trang trí.

Kiến trúc biến mất.

Dự án đi thẳng vào sọt rác.

Không phải vì ông ta bị đánh bại.

Không phải vì ông ta bị làm nhục.

Mà vì rốt cuộc ông ta đã hiểu ra một điều.

Cái ví dụ chưa bao giờ là giả định.

Ví dụ chính là ông ta.

Bài tập chính là ông ta.

Ca nghiên cứu chính là ông ta.

Và người đàn bà đứng trước mặt ông ta đã không bước vào trí tưởng tượng của ông ta.

Chính ông ta đã bước vào trí tưởng tượng của nàng.

Ferdinando